

2. KAPITOLA

Strašná bouřka

Nebe prořízl zubatý blesk. Hned nato se kolem nich rozehřmělo dunění hromu, tak hrozné, že Lilka s Jolou nadskočily.

„Všechna zvířátka musejí být hrozně vyděšená!“ zvolala Lilka. „Ta bouřka by mohla smést jejich domovy!“

Zlatka přikývla. Vousky se jí chvěly obavami. Natáhla se do dutiny mezi kořeny stromů a vytáhla tři pláště s kapucemi vyrobené ze sešitých vavřínových listů a okvětních plátků magnolií.

„Nechala jsem je tu, než jsem pro vás vyrazila ke stromu,“ překřikovala Zlatka burácení bouře. „Ochrání nás před větrem a deštěm!“

Dívky se do pláštěnek vděčně zahalily.

„Tuhle bouři vyvolala Grizelda, Zlatko?“ zajímala se Jola.

„Myslím, že ano,“ odpověděla kočka.

„Pamatujete, co pro ni dělali ostatní draci?“

Na to mohly dívky jen stěží zapomenout.
Grizelda přiměla ledového draka
Rampoucha, aby překazil veverčí rodině
Chvostpírkových opatrování domu Světla,
díky němuž bylo v lese pořád slunečno.
V lese se brzy rozhostil chlad a nevlídno.
Potom písečný drak Prašan nechal zkamenět

ježčí rodinu Ostnohřbetových, aby nemohla správně vést řeku přes své vodní kolo.

A nakonec drak stínů Šmouha proměnil liščí rodinku Kudrchvostových ve stíny, aby nemohla svým tancem přilákat na nebe hvězdičky.

„Grizeldě pořád ještě zbývá jeden drak,“ zamračila se Jola. „Bouřkový drak Vichr!“

„Myslím, že ho Grizelda poslala do Větrníku,“ odtušila Zlatka.

„Co je Větrník?“ zeptala se Lilka.

„To je kouzelný větrný mlýn,“ vysvětlovala Zlatka. „Žije tam morčecí rodina Kulíškových. Nastavují křídla

větrného mlýna přesně na tu správnou rychlost, aby celým lesem Přátelství vanul příjemný lehký větřík.“

Vtom se kolem nich se skučením prohnal poryv větru a zatahal je za pláštěnky.

„Tohle není žádný příjemný větřík!“ křičela Lilka. „Kulíškovým se muselo něco stát!“

„Tak to pojďme zjistit!“ navrhla Jola.

Rozběhly se do lesa. Drobné chatičky na Muchomůrkové mýtině měly pevně zavřená dvířka i okna. Vrcholky komínů byly ucpané kaštany, aby dovnitř nenapršelo.

Králičí rodina Šmidlifouskových, která provozovala kavárnu U Muchomůrky, právě

celá promočená přenášela dovnitř stolky, židličky a slunečníky. Přes okno dívky uviděly, jak se uvnitř krčí jejich kamarádky, ježčí holčička Emilka Ostnohřbetová a její krtčí kamarádka Lola Sametková.

Po mýtince přeběhla myška svírající v tlapce maličký deštník z lístků břecťanu.

„Podívejte! To je Molly Třasořitková!“ zvolala Lilka.

Náhle se deštníku zmocnil vítr a vynesl malou myšku do vzduchu.

„Pomoc!“ zapištěla Molly.

Jola vyrazila přes Muchomůrkovou mýtinku. Opatrně Molly chytla. Malá

myšička se jí usadila
v dlani a třásla se jako
osika. Jola ji políbila
na drobnou
mokrou hlavičku
a zvedla ji až
k předním
dveřím chatky
Třasořitkových
vysoko na větvi
stromu.

„Teď už jsi v bezpečí, Molly,“ uklidňovala ji. „Dohlédni, aby tvá rodina zůstala doma, než ta strašlivá bouřka skončí.“

„Děkuju ti, Jolo! Dohlédnu!“ křikla Molly, právě když její tatínek otevřel dvířka. Vběhla dovnitř do sborového kvičení a pištění.

„Chudinka Molly,“ povzdechla si Zlatka, když Jola doběhla zpátky k ní a Lilce.

Nervózně mrskala ocasem. „Měly bychom si pospíšit. Jestli ta bouře nepřejde, nejmenší zvířátka to někam odnese tak jako ji!“

Dívky se vydaly do hrozivého oblaku listí rozvířeného větrem, když vtom Zlatka zalapala po dechu.

Před sebou spatřily něco známého a děsivého. Bouří se k nim nesla koule žlutozeleného světla!

„Ale ne!“ zvolaly Lilka i Jola jednohlasně.

Koule se s mohutným zapraščením rozprskla do ohňostroje páchnoucích žlutých jisker, které syčely, jak na ně dopadly dešťové kapky. Na jejím místě stála čarodějnice Grizelda.

